

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Vanessa
Diffenbaugh

*Limbajul
florilor*

Traducere din engleză de
ARIADNA PONTA

HUMANITAS
fiction

Redactor: Raluca Popescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Elena Dornescu
DTP: Andreea Dobreci, Carmen Petrescu

Lucrare executată la C.N.I. Coresi S.A.

VANESSA DIFFENBAUGH
THE LANGUAGE OF FLOWERS
Copyright © 2011 by Vanessa Diffenbaugh
By arrangement with the author.
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2013, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DIFFENBAUGH, VANESSA
Limbajul florilor / Vanessa Diffenbaugh; trad: Ariadna Ponta. –
București: Humanitas Fiction, 2013
ISBN 978-973-689-555-5
I. Ponta, Ariadna (trad.)
821.111(73)-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin email: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

Pentru PK

Mușchiul este simbolul dragostei materne fiindcă, la fel ca aceasta, bucură sufletul atunci când iarna potrivnică ne copleșește și prietenii de peste vară ne-au părăsit.

Henrietta Dumont,
Limbajul florilor

Timp de opt ani am visat foc. Copaci care izbucneau în flăcări când treceam pe lângă ei; oceane arzând. Fumul dulceag îmi intra în păr în timp ce dormeam, parfumul rămânea impregnat pe pernă când mă sculam. Și totuși, în clipa în care salteaua a luat foc, m-am trezit imediat. Izul înțepător, chimic nu semăna deloc cu adierea îmbălsămată din visele mele; erau la fel de diferite ca iasomia indiană și cea de Carolina, *despărțire* și *atașament*. Erau imposibil de confundat.

În mijlocul camerei, am depistat sursa focului. Un șir de chibrituri aliniate perfect la picioarele patului. Se aprindeau unul după altul – un gărduleț scânteietor de-a lungul tivului saltelei. Privindu-le cum ard, m-a cuprins o groază adâncă, prea mare pentru niște biete flăcări pâlپătoare, și, pentru o clipă, am avut din nou zece ani, mai plină de disperare și speranță ca niciodată.

Dar salteaua neacoperită, sintetică, nu s-a aprins așa cum se aprinseseră ciulinii la sfârșit de octombrie. A ars mocnit, după care focul s-a stins.

Era ziua mea. Împlineam optsprezece ani.

Pe canapeaua hărtănită din camera de zi se foiau înșirate mai multe fete. Privirile lor cercetătoare s-au oprit asupra picioarelor mele goale, fără arsuri. Una părea ușurată; alta, dezamăgită. Dacă aș mai fi rămas o săptămână, aș fi ținut minte expresia de pe fiecare figură. M-aș fi răzbunat înfigând cuie ruginite în

tălpile pantofilor sau punând pietricele în castroanele cu supă. Odată ținusem capătul unui umerăș de metal încins apăsas pe umărul unei colege care îmi greșise mult mai puțin, nu încercase să-mi dea foc.

Dar într-o oră plecam de acolo. Și fetele știau.

Una din ele s-a ridicat de pe canapea. Părea mică – cincisprezece, șaisprezece ani cel mult – și era drăguță, lucru rar: se ținea dreaptă, avea ten frumos, haine noi. N-am recunoscut-o pe loc, dar când a străbătut camera mersul ei – cu brațele îndoite agresiv – avea ceva cunoscut. Cu toate că abia sosise, nu-mi era străină; mi-am dat seama că mai locuiserăm împreună, în anii de după Elizabeth, perioada mea cea mai furioasă și mai violentă.

La câțiva centimetri de mine s-a oprit, ridicând bărbia.

— Focul, a spus pe o voce egală, a fost din partea tuturor. La mulți ani.

În spatele ei, fetele înșirate pe canapea fremătau. Una și-a tras gluga pe cap, alta s-a învelit mai strâns cu pătura. Lumina dimineții pâlpaia peste șirul de priviri coborâte, iar fetele păreau dintr-odată niște copii prinși în cursă. Din centrele astea nu puteai ieși decât dacă fugeai, dacă depășeai vârsta sau ajungeai la școala de corecție. Copiii din centrele de plasament de nivelul ăsta nu erau adoptați; extrem de rar se întorceau acasă, practic niciodată. Fetele astea știau ce le așteaptă. În ochii lor nu era decât teamă: de mine, de colege, de viața pe care și-o câștigaseră sau care li se dăduse. M-a cuprins un val neașteptat de milă. Eu plecam; ele nu aveau de ales decât să rămână acolo.

Am încercat să-mi fac drum spre ușă, dar fata a făcut un pas și mi-a blocat drumul.

— Dă-te, am spus.

O femeie tânără care lucra în tura de noapte a scos capul pe ușa de la bucătărie. Probabil că n-avea nici douăzeci de ani și era mai îngrozită de mine decât oricare din fetele din cameră.

— Vă rog, a spus cu o voce tremurândă. E ultima ei dimineață aici. Lăsați-o în pace.

Am așteptat, pregătită, în timp ce fata din fața mea și-a supt burta, cu pumnii strânși. Dar după o secundă a clătinat din cap și s-a întors. Am ocolit-o.

Mai aveam o oră până să vină Meredith să mă ia. Am deschis ușa de la intrare și am pășit afară. Era o dimineață cețoasă de San Francisco și simțeam sub tălpile goale cimentul rece de pe verandă. Am stat să mă gândesc. Avusesem de gând să pun la cale un răspuns la ce-mi făcuseră fetele, ceva usturător și odios, dar, curios lucru, îmi venea să le iert. Poate pentru că aveam optsprezece ani, pentru că, dintr-odată, pentru mine se terminase, puteam să privesc cu îngăduință răutatea lor. Înainte să plec, voiam să spun ceva ca să le șterg frica din ochi.

Am mers în jos pe strada Fell și am cotit pe Market. Am rărit pasul când m-am apropiat de o intersecție aglomerată, neștiind încotro s-o apuc mai departe. În orice altă zi aș fi smuls niște flori din parcul Duboce, aș fi cutreierat spațiul verde sălbătic de la intersecția străzilor Page și Buchanan sau aș fi furat niște ierburi din piața din cartier. Timp de aproape zece ani îmi petrecusem fiecare clipă liberă memorând semnificația și denumirea științifică a florilor, dar cunoștințele rămăseseră în mare parte nefolosite. Mă rezumam aceleași flori: un buchet de crăițe, *necaz*; un buchet de ciulini, *mizantropie*; o mână de busuioc uscat, *ură*. Numai rareori variam mesajul: un snop de garoafe roșii pentru judecător când am înțeles că nu mă mai întorc la podgorie și bujori pentru Meredith, ori de câte ori găseam. Acum, în timp ce băteam strada Market în căutarea unei florării, scotoceam în dicționarul din cap.

La trei cvartale mai încolo am dat peste un magazin de băuturi și am văzut în vitrina cu grilaj buchete învelite în hârtie, care se ofileau în găleți. M-am oprit în fața magazinului. Cele mai multe erau aranjamente mixte, care transmiteau mesaje contradictorii. Oferta de buchete de flori de același fel era slabă: trandafiri banali roșii și roz, un mănunchi de garoafe pestrițe și un ciorchine de dalii purpurii care se revărsau din cornetul

de hârtie. *Demnitate*. Am știut pe loc ce mesaj vreau să transmit. Întorcându-mă cu spatele la oglinda aplecată deasupra ușii, am ascuns florile în haină și am luat-o la fugă.

Gâfâiam când am ajuns înapoi. Camera de zi era goală și am intrat ca să desfac daliile. Florile erau niște bulgări perfecți, straturi de petale purpurii tivite cu alb se desfăceau din mugurele din mijloc. Am rupt cu dinții elasticul și am descâlcit tulpinile. Fetele n-o să înțeleagă niciodată semnificația daliilor (care oricum e un mesaj ambiguu de încurajare); totuși, străbătând coridorul lung ca să strecor câte un fir pe sub ușa închisă a fiecărui dormitor, m-am simțit împăcată.

Restul florilor i le-am dat femeii care lucrase în schimbul de noapte. Am găsit-o lângă fereastra de la bucătărie, așteptându-și colega din tura următoare.

— Mulțumesc, a spus când i-am întins florile, iar vocea îi trăda nedumerirea. Răsuca cozile țepene între palme.

Meredith a sosit la ora zece, așa cum spusese. Am așteptat-o pe terasa din față, balansând pe genunchi o cutie de carton. În optsprezece ani adunasem mai multe cărți: *Dicționarul florilor* și *Ghidul Peterson al florilor sălbatice din statele de pe Coasta de Vest*, amândouă trimise de Elizabeth la o lună după ce pleasem din casa ei; manuale de botanică din tot felul de librării din East Bay; plachete de poezie victoriană furate din librării liniștite. Peste cărți erau teancuri de haine împăturite, găsite sau furate, dintre care unele îmi veneau, dar majoritatea nu. Meredith urma să mă ducă la Cămin, un centru din suburbia Outer Sunset care oferea adăpost de scurtă durată. Eram pe lista de așteptare de la zece ani.

— La mulți ani, a spus Meredith în timp ce îmi puneam cutia pe bancheta mașinii. N-am răspuns. Știam amândouă că s-ar putea să nu fie ziua mea. Primul raport al instanței în cazul meu îmi aproxima vârsta la trei săptămâni, data și locul nașterii erau necunoscute, ca și părinții biologici. Data de 1 august fusese aleasă doar ca să pot fi declarată majoră la un moment dat.

M-am tolănit pe scaunul din față lângă Meredith și am închis portiera, așteptând să pornească. Bătea cu unghiile false în volan. Mi-am pus centura. Dar mașina tot nu se mișca. M-am întors spre Meredith. Eram încă în pijama. Mi-am ridicat la piept genunchii și mi-am înfășurat jacheta în jurul picioarelor. Îmi plimbam ochii pe tavanul mașinii așteptând-o să înceapă să vorbească.

— Ei, ești gata? a întrebat.

Am ridicat din umeri.

— Asta e, să știi, a spus. Viața ta de-acum începe. De-aici încolo nu mai poți da vina pe nimeni în afară de tine.

Meredith Combs, asistenta socială responsabilă pentru alegerea șirului de familii adoptive care mă trimiseseră înapoi, voia să vorbim despre vină.

2

Mi-am sprijinit fruntea de geam și am privit cum trec pe lângă noi dealurile acoperite de praful verii. Mașina lui Meredith mirosea a fum de țigară, iar centura de siguranță era pătată de ceva ce mâncase alt copil. Aveam nouă ani. Stăteam pe bancheta mașinii în cămașă de noapte, iar părul meu scurt era încălțit. Meredith nu ar fi vrut să arăt așa. Îmi cumpărase pentru această ocazie o rochie fără mâneci bleu-deschis, vapoasă, cu broderie și dantelă, dar refuzasem să o îmbrac.

Meredith conducea cu ochii țintă la drum. Nu m-a văzut când mi-am desfăcut centura, am coborât geamul și am scos capul afară până am ajuns cu clavicula la chederul portierei. Cu bărbia în vânt, așteptam să-mi spună să stau jos. Mi-a aruncat o privire, dar nu a spus nimic. Buzele i-au rămas strânse; nu-i puteam desluși expresia din cauza ochelarelor de soare.

Am rămas așa, aplecându-mă tot mai mult în afară cu fiecare kilometru, până când Meredith a apăsător un buton de pe portiera

ei și geamul s-a ridicat pe neașteptate cu câteva degete. Sticla îmi apăsa gâtul. M-am dat în spate, am căzut de pe banchetă și am aterizat pe jos. Meredith a continuat să ridice geamurile până când vântul care șuiera prin mașină a fost înlocuit de liniște. Nu a întors privirea. Chircită pe covorașul murdar, am scos un biberon plin de lapte acrit de sub scaunul pasagerului și am aruncat cu el în Meredith. A lovit-o în umăr, a ricoșat înapoi în mine și o dâră urât mirositoare mi s-a prelins pe genunchi. Meredith nici n-a clipit.

— Vrei piersici? m-a întrebat.

Mi-era imposibil să refuz mâncare și Meredith o știa foarte bine.

— Da.

— Atunci treci la loc pe scaun, pune-ți centura și îți cumpăr ce vrei de la prima tarabă cu fructe pe care o vedem.

M-am urcat pe banchetă și mi-am tras centura peste mijloc.

Au trecut cincisprezece minute până a ieșit de pe autostradă. Mi-a cumpărat două piersici și un sfert de kilogram de cireșe, pe care le-am numărat în timp ce le mâncam.

— N-ar trebui să-ți spun asta, a început Meredith.

Vorbea răspicat, lungind cuvintele ca să obțină efectul dorit. A tăcut și s-a uitat spre mine. Am întors privirea spre geam și mi-am lipit obrazul de sticlă, fără nici o reacție.

— Dar cred că ai dreptul să știi. Asta e ultima ta șansă. Ultima șansă, Victoria – m-ai auzit?

N-am spus nimic.

— Când împlinești zece ani judecătorul o să considere că nu mai poți fi adoptată, și nici măcar *eu* n-o să mai încerc să conving alte familii să te ia. O să ajungi din orfelinat în orfelinat până la vârsta majoratului dacă nu merge nici de data asta – promite-mi că-ți dai silența.

Am coborât geamul și am scuipat sâmburi de cireșe împotriva vântului. Cu nici o oră în urmă Meredith mă luase de la primul centru de plasament. Mi-a trecut prin cap că poate mă

trimisese acolo intenționat – ca să pregătească acest moment. Nu făcusem nimic ca să fiu expediată de la ultima familie adoptivă și ajunsesem la centru numai de o săptămână când a venit Meredith să mă ia și să mă ducă la Elizabeth.

Asta e stilul ei, m-am gândit, *să mă facă să sufăr ca să demonstreze că ea are dreptate*. Angajații de la centru erau cruzi. În fiecare dimineață, bucătăreasa o punea pe o fată grasă și negricioasă să mănânce cu bluza ridicată în jurul gâtului, cu burtoiul la vedere, ca să țină minte să nu mănânce prea mult. După aia supraveghetorea, domnișoara Gayle, alegea pe câte una să stea în capul mesei lungi și să explice de ce familia ei n-o vrea. Pe mine m-a ales numai o dată și, cum eu fusesem abandonată la naștere, am scăpat ușor spunând: „Mama mea n-a vrut copii“. Alte fete povesteau lucrurile groaznice pe care le făcuseră fraților lor, sau cum erau ele vinovate de dependența de droguri a părinților, și aproape de fiecare dată plâneau.

Dar, dacă Meredith mă trimisese la centru ca să mă sperie și să mă facă să mă port frumos, dăduse greș. În ciuda personalului, îmi plăcuse acolo. Mesele se serveau la intervale regulate, dormeam învelită cu două pături și nimeni nu se prefăcea că mă iubește.

Am mâncat și ultima cireașă și am scuipat sâmburele în ceafa lui Meredith.

— Gândește-te numai la ce ți-am spus, a repetat, apoi, ca și cum ar fi vrut să mă mituiască să mă gândesc, a tras pe dreapta și a cumpărat de la un fast-food pește pane cu cartofi prăjiți și un milkshake de ciocolată. Am mâncat repede, plescăit, privind cum peisajul uscat din East Bay e înlocuit de haosul aglomerat din San Francisco și apoi de o uriașă întindere de apă. Când am ajuns să traversăm podul Golden Gate cămașa mea de noapte era deja pătată de piersici, cireșe, ketchup și înghețată.

Am trecut pe lângă câmpuri uscate, o fermă de flori și o parcare goală și în cele din urmă am ajuns la o podgorie, cu butucii aliniați în șiruri pe coasta dealului. Meredith a frânat brusc și

a făcut stânga pe un drum neasfaltat, accelerând peste hârtoape de parcă de-abia aștepta să mă dea jos din mașină. Am trecut ca o vijelie pe lângă mese de picnic și șiruri de viță cu tulpini groase, îngrijite cu atenție, întinse pe sârme puse la joasă înălțime. Meredith a încetinit puțin la o curbă și a accelerat la loc, ridicând nori de praf, spre un pâlc de copaci din mijlocul proprietății.

Când a oprit și s-a așezat praful am văzut o casă albă. Avea etaj și acoperiș fuguiat, o verandă închisă cu geamuri și perdele de dantelă la ferestre. În dreapta erau o rulotă joasă de metal și mai multe șoproane dărăpănate, iar între ele zăceau împrăștiate unelte, jucării și biciclete. Cum mai locuisem și înainte în rulote, m-am întrebat imediat dacă Elizabeth avea canapea extensibilă sau dacă va trebui să dorm în același dormitor cu ea. Nu-mi plăcea să ascult respirația altora.

Meredith nu a așteptat să vadă dacă am de gând să cobor din mașină de bunăvoie. Mi-a desfăcut centura, m-a luat de subsuori și m-a târât cu forța spre intrarea în casa mare. Mă așteptam s-o văd pe Elizabeth ieșind din rulotă, așa că eram cu spatele spre ușă și n-am văzut-o; i-am simțit dintr-odată degetele osoase pe umăr. Am țâșnit de lângă ele urlând și am fugit în picioarele goale până după mașină, unde m-am lăsat pe vine.

— Nu-i place să fie atinsă, am auzit-o pe Meredith spunându-i lui Elizabeth, cu evidentă enervare. V-am spus asta. Trebuie să aveți răbdare până face ea primul pas.

Mă înfuria să văd că știe. M-am frecat în locul unde mă atinsese Elizabeth, ștergându-i urmele, și am rămas ascunsă după mașină.

— O să am răbdare, a spus Elizabeth. Așa am spus și nu am de gând să-mi încalc cuvântul.

Meredith a început să înșire obișnuita listă de motive care o împiedicau să mai stea să ne ajute să ne cunoaștem: un bunic bolnav, un soț îngrijorat și frica de condus noaptea. Elizabeth

asculta bătând nerăbdătoare din picior lângă roata din spate. În câteva clipe Meredith avea să plece, lăsându-mă la vedere în mijlocul drumului. M-am furișat mai departe. Când am ajuns în spatele unui nuc, m-am ridicat și am luat-o la fugă.

Când am ieșit dintre copaci m-am lăsat jos în spatele primului rând de vie, ascunzându-mă după un butuc des. Am tras de ramurile nelegate și m-am înfășurat în ele. Din ascunzișul meu o auzeam pe Elizabeth apropiindu-se și dacă mișcam puțin ramurile o vedeam venind de-a lungul potecii. Am luat mâna de la gură, ușurată, când am auzit-o că trece de rândul pe care eram.

Am întins mâna, am rupt o boabă de strugure din ciorchinele cel mai apropiat și am mușcat coaja tare. Era acru. L-am scuipat și am strivit sub picior restul boabelor, una câte una, iar zeama mi-a udat degetele.

N-am văzut-o și nici n-am auzit-o pe Elizabeth când s-a întors spre mine. Dar chiar când începeam să strivesc al doilea ciorchine a întins mâna printre crengi, m-a apucat de brațe și m-a tras din ascunzătoare. M-a ținut sus în fața ei. M-a măsurat din cap până în picioare, în timp ce mă bălângăneam la o palmă deasupra pământului.

— Am crescut aici, a spus. Știi toate ascunzătorile bune.

Am încercat să mă eliberez, dar mă ținea bine. M-a pus la loc jos, dar nu mi-a dat drumul. Am dat din picioare, aruncând pământ spre ea și, cum tot nu mi-a dat drumul, i-am tras un șut în gleznă. N-a dat înapoi.

Am scos un urlet și am încercat s-o mușc de mână, dar mi-a anticipat mișcarea și m-a apucat de față. M-a strâns de obraji până mi s-a relaxat maxilarul și buzele mi s-au țuguia. De durere am tras aer în piept.

— Fără mușcături, a spus și s-a aplecat spre mine de parcă avea de gând să-mi sărute buzele roz și strânse, dar s-a oprit la o palmă de față mea, țintuindu-mă cu ochii ei negri. Mie îmi place să fiu atinsă, a spus. Va trebui să te obișnuiești.

Cuprins

Partea întâi	
Ciulinele	9
Partea a doua	
O inimă neîmplântată	99
Partea a treia	
Mușchiul	197
Partea a patra	
Noi începuturi	269
<i>Dicționarul de flori al Victoriei</i>	313
<i>Nota autoarei</i>	323
<i>Mulțumiri</i>	325